

যয্বেদ ।

—:~*~:—

শ্ৰীবিষ্ণুৰাম দাস দ্বাৰা সংগৃহীত ।

প্ৰকাশক ।

এজেক্টিভ কোম্পানী ।

পোঃ আঃ বিহাৰাৰি আসাম ।

—:~*~:—

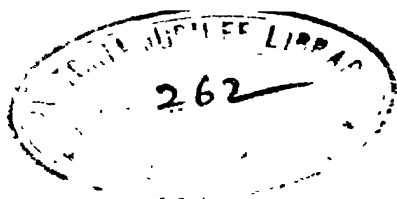
প্ৰথম ভাৰুৰণ ।

সন—১৯০৯ ।

আসাম বিহাৰাৰি, গৌৰী শঙ্কৰ যন্ত্ৰত;

শ্ৰীৰত্নেশ্বৰ চক্ৰবৰ্তী দ্বাৰা মুদ্ৰিত ।

মূল্য ৯০ দুই অনা মাথোন ।

শ্ৰীকৃষ্ণায় নমঃ ।

ষষষ্বেদ ।

পদ ।

জয় নিৰঞ্জন জগত্তৰ আদি দেৱ ।
ব্ৰহ্ম মহেশ্বৰে ষাক সদা কৰে সেৱ ॥
নমো নমো নিৰাকাৰ অনাদি ঈশ্বৰ ।
সমস্ত প্ৰাণীৰ আত্মা তুমি মহেশ্বৰ ॥
অঞ্জন পালন তুমি বিনে নাহি কেৱ ।
তোমাত শৰণ লৈলোঁ প্ৰভু নাথ দেৱ ॥
লীলায়ে কৰিলা তুমি দশ অবতাৰ ।
হেনয় কৃষ্ণক কৰোঁ কোটি নমস্কাৰ ॥
নমো ভগৱন্ত ভকত্তৰ নটনিধি ।
হৰিক শ্মৰণে আৰম্ভৰ হৌক সিদ্ধি ॥
শুনা সভাসদ হৰ গোবীৰ সংবাদ ।
কোটি জনমৰ হৌক পাতক উচ্ছাদ ॥
চাৰিবেদ স্বাজে ষষষ্বেদ বুলি ষাক ।
সেহি কথা গোবী পূৰ্বৰ পুছিল হৰক ॥

পার্শ্বী বদতি শুনিওক প্ৰাণ নাথ ।
 আৰো এক কথা মই পুছিবো তোমাত ॥
 কহিলাহা আত্মতত্ত্ব জ্ঞান যোগ কৰ্ম্ম ।
 নকহিলা মোত ষষশ্বেদ নিজ ধৰ্ম্ম ॥
 চাৰিবেদ বাহিৰে অময়া বুলি যাক ।
 নিজধৰ্ম্ম ষষশ্বেদ কহিও আমাক ॥
 নিগুৰ্ণ নিশ্চল জগতৰ নিৰাময় ।
 হেন নিৰঞ্জন মোক দেখাও প্ৰত্যয় ॥
 পাৰ্শ্বীৰ বাক্য পাছে শুনি ত্ৰিলোচন ।
 দেবীক সম্বুদ্ধি পাছে বুলিলা বচন ॥
 ধন্য ধন্য দেবি মহা বিষ্ণু অংশেজাত ।
 পৰম নিগুৰ্ণ কথা পুছিল। আমাত ॥
 শুনিয়োক কহো ষষশ্বেদ বোলে যাক ।
 ব্ৰহ্মা বিষ্ণু দেব সবে নজানে ইহাক ॥
 মই জানি আছোঁ মাত্ৰ কিঞ্চিৎ ধ্যানত ।
 কোনে কহিবাক পাৰে ইহাৰ মহত্ব ॥
 আদি অস্ত কথা কহো শুনা বিচ্যমান ।
 সমূলক্ষে কৰি মই কহিবো প্ৰমাণ ॥
 প্ৰথমতে পুৰুষৰ শূন্যে ভৈলা জাত ।
 তাহানেসে নাম আদি জানিবা সাক্ষাত ॥
 আদিৰ উদৰে আছে শূন্য, অপ, বস ।
 তাক কহিবাক লগি মোৰ নাই সাস !

মধ্য শূন্যে প্রকাশ ভৈল আসি আদি ।
তাহানেসে পুঞ্জ ভৈলা জানিবা অনাদি ॥
উপজিয়া অনাদিয়ে জ্যোতির্ময় ভৈলা ।
পাছে আদি শূন্যত অমাদি লয় গৈলা ॥
সেহি বেলা অনাদি আছন্ত শূন্য মাজে ।
নাই একজন আউৰ আপোনাত বাবে ॥
সেই বেলা হৰি নামে ভৈলা উতপতি ।
তিনি পুৰুষৰ কথা কহিলেঁ সম্প্রতি ॥
হৰি নামে যেতিক্ষণে ভৈলা উতপন্ন ।
চাৰিযুগ তেখনে ভৈলা সমুৎপন্ন ॥
উমঃ ধূম্ৰ নীল জ্যোতি এইচাৰি যুগ ।
শূন্য ভাগে থাকিলন্ত নপাই সংযোগ ॥
এহি চাৰি যুগত অনাদি উতপতি ।
সিবেলাৰ চাৰি যুগ কহিলেঁ সম্প্রতি ॥
উপজিয়া অনাদিও শূন্য ভাগে গতি ।
তাপুনি আছামাত্র নাহিকে প্রকৃতি ॥
নাহি বেখা কপ জ্যোতি নাহি বৰ্ণা বৰ্ণ ।
বসিবাৰ লাগি প্রভুব নাহিকে আসন ॥
নাহি জল নাহিখল নাহি দিন বাতি ।
নাহি চন্দ্র নাই সূৰ্য্য নাহি বসুমতী ॥
নাই স্বৰ্গ নাহি মৰ্ত্ত্য নাহিকে পাতাল ।
নাহি ব্রহ্মা নাহি বিষ্ণু কাল যে বিকাল ॥

ନାହିଁ ସ୍ମୃତି ଜ୍ୟୋତିର୍ବେଦ ନାହିଁ ଅନ୍ୟ ତନ୍ତ୍ର ।
 ନାହିଁ ବେଦ ନାହିଁ ପୂଜା ନାହିଁ ଅନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର ॥
 ସୃଷ୍ଟି କରିବାକ୍‌ ଲାଗି ଚୈତ୍ତ୍ଵ ତାନ ମନ ।
 ଜ୍ୟୋତି ମନସାକ ଦେଖି ଲକ୍ଷ୍ମ ନିବଞ୍ଚନ ॥
 ମନେ ଆଲୋଚିଆ ବାମ ଅଙ୍ଗେ ହାତ ଦିଲା ।
 ଶରୀରର ମାଂସ ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିତ ଧରିଲା ॥
 ଯୁକ୍ତିର ଭିତରେ ତିବୀରୂପେ ଜାତ ଚୈତ୍ତ୍ଵ ।
 ଅନୁଦି ଶ୍ରେଣୀରେ ତାନ ମନସା ନାମ ଥିଲା ॥
 ଶୂନ୍ୟଭାଗେ ଆଛା ପ୍ରଭୁ ହୁଏ ସୁତ୍ର ମୟ ।
 ମନସା ସ୍ଵରୂପେ ମାୟ ଗୋଟି ସେ ଆହୁୟ ॥
 ଶୁନିତକ କହେଁ ଦେବୀ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ବିଚାର ।
 ନଖେ ଛିଡ଼ି ମନସାର କୈଳା ଯୋନିହାର ॥
 ନଖତ ଆସିଲା ଯତ୍ନ ମଳ ମାଂସ ଖସି ।
 ସେହି ମାଂସେ ଚୈତ୍ତ୍ଵକାନ୍ତ ମହା ଶ୍ଵାସି ॥
 ସେହି ମାଂସେ ଶୁକ୍ଳସ୍ଵର୍ଗ ପାତାଳ ସେ ମହୀ ।
 ତକ୍ତ ତୁଣ ସମସ୍ତ ନିର୍ବିତ ଆହେ ବହି ॥
 ସେହି ମାଂସେ ସର୍ବପ୍ରଦୀପ ତାରାଗଣ ଚୈତ୍ତ୍ଵ ।
 ତେଜ ଅପ ତାଗେ ଚକ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ଚୈତ୍ତ୍ଵ ॥
 ମହାଭୂତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସବ କରିଲା ଶ୍ରଦ୍ଧନ ।
 ଚୈତ୍ତ୍ଵକାନ୍ତ ପୃଥିବୀ ଗାହେ ଆପୁନି ଦକ୍ଷଣ ॥
 ଆପୋନାର କାୟାତ ଆପୁନି ସେ ଜନ୍ମିଲା ।
 ପୃଥିବୀକ ଡାକିଆ ଅନନ୍ତ ଶୟା ଚୈତ୍ତ୍ଵ ॥

আত অনন্তৰে দেবী শূনা ব্ৰহ্ম জ্ঞান ।
ওঙ্কাৰেৰে ভৈলা আসি জগতৰ প্ৰাণ ॥
আপুনি ঈশ্বৰে ভৈলা ওঙ্কাৰ সাক্ষাত ।
ওঙ্কাৰত হস্তে আমি তিনি ভৈলো জাত ॥
তেহৌ ভৈলা পিতৃ আমি তানে ভৈলোঁ ছেল ॥
সত্ত্ব বজ স্তম গুণ ভৈলা সেহি বেলা ॥
আপোনাৰ চাৰি বৰ্ণে চাৰি যুগ ভৈলা ।
সত্য ত্ৰেতা দ্বাপৰ যে কলি উপজিলা ॥
ওঙ্কাৰৰ হস্তে চাৰি বেদ বাজ ভৈলা ।
শ্ৰেষ্ঠ পুত্ৰ বুলিয়া ব্ৰহ্মাৰ হাতে দিলা ॥
অকাৰ উকাৰ মকাৰ আৰু ব্ৰহ্মজ্ঞান ।
বিষ্ণুক দিলন্ত পাছে পঞ্চশ্বেদ খান ॥
যমশ্বেদ আমাক দিলন্ত নাৰায়ণ ।
পিতা পুত্ৰ সমে পাছে ভৈলা একজন ॥
শুনিওক কহৌ দেবী এই তত্ত্ব সাৰ ।
আপুনি ভৈলন্ত ব্ৰহ্ম জগত আধাৰ ॥
বহুবিধ অণু ভৈলা আপুনি অনাদি ।
মহাৰসে ভৈলা পাছে শুদ্ধ সন্ত আদি ॥
পৰমাত্মা কপে প্ৰনেশিলা গাৰে গাৰে ।
স্থূল শূণ্ণ সূক্ষ্ম কপে প্ৰকাৰণ ভাৰে ॥
আদি অনাদিৰ নাম মানসা আতি সাৰ ।
বাম কৃষ্ণ হৰি নাম জগত আধাৰ ॥

পশুপক্ষী কীট বৃক্ষ পতঙ্গ পর্য্যন্ত ।
বেদৰ ভিতৰ কৰি থৈলা ভগৱন্ত ॥
নাতিহস্তে ভৈলা জাত যতেক পাতাল ।
বাহুহস্তে বাজ ভৈলা মৰ্ত্য যে কেবল ॥
নাতি কমলেসে ভৈলা মেকৰ শিখৰ ।
চৰণত কল্পমতী পাৱত সাগৰ ॥
মৃদঙ্গ স্বৰূপে জলে আছিলন্ত আদি ।
ভাহানে পুত্ৰ ভাবে আছিল অনাৰি ॥
তেহেঁ পিতৃ ভৈলা আসিতানে পুত্ৰগণ ।
অদ্যাগিও চিন্তো আমি তাহান চৰণ ॥
যোগ ৰূপে চিন্তি আমি আছো তাক সোঁৱ ।
তোমাৰ জন্মৰ কথা শুনিওক দেৱী ॥
মনসা মাতৃক পিতৃ বিহা কৰাইলা ।
দুইৰে সংযোগে মহাবস উপজিলা ॥
সেহি মহা বস ভৈলা জগত আধাৰ ।
উৎপত্তি প্ৰলয় মৃত্যু সৃষ্টিৰ সংহাৰ ॥
বিষ্ণু সম নাম এক জানিবা সম্প্ৰতি ।
স্বামীৰ সংযোগে পাছে ভৈলা উতপত্তি ॥
প্ৰভাতৰ সূৰ্য্য যেন জ্বলন্তে আছয় ।
তাহাক দেখিয়া কৃপা ভৈলা কৃপাময় ॥
জ্যোতি কেলে নামে দেব মহা গুণ বস্ত ৷
উদ্ধাৰ কৰিয়া প্ৰভু দিনন্ত সমন্ত ॥

সেই বেলা ঈশ্বৰে দৈবজ্ঞ রূপ ভৈলা ।
 সেইক্ষণ হস্তে অষ্ট যুগ আসি ভৈলা ॥
 সেই সময়ত দশ দিক নাম থৈলা ।
 শূন্য হস্তে জ্যোতিষ শাস্ত্র খান আসি ভৈলা ॥
 ভূত ভবিষ্যত বৰ্ত্তমান যত হয় ।
 যৈত যিবা থাকে তাক গণিয়া কহয় ॥
 দৈবক গণিয়া থাকে নিচিন্তয় আন ।
 এতেকেসে দৈবজ্ঞ নাম ভৈলা তান ॥
 পূৰ্বাতন গুঢ় কথা কহিলো নিশেষ ।
 উৰ্দ্ধয়ে দৈবজ্ঞ জন্ম চতুৰ্বৰ্ণ শেষ ॥
 এতেকেসে জানা শুনিওক মহাভাগ ।
 অগ্নিপূজা দিলা প্ৰভু সৰ্ব্ব কৰ্ম্ম ভাগ ॥
 ব্ৰহ্মাৰ বদনে জানা ভৈলন্ত ব্ৰাহ্মণ ।
 ব্ৰহ্মাক ধিয়াই থাকে নিচিন্তিয়া আন ॥
 ব্ৰহ্মাতনু দেহাগোট জানা শুদ্ধ মন ।
 যিবা জনে ব্ৰহ্মে গৈয়া শ্মশান শালত ॥
 চাণ্ডাল সদৃশ হয় জানিবা সম্প্ৰতী ।
 তোমাৰ আগত মই কহিলো পাৰ্ব্বতী ॥
 ব্ৰহ্মাৰ বাহুত হস্তে ক্ষেত্ৰিয় উৎপন্ন ।
 ক্ষেত্ৰি আদি জাত ভৈলা যত বৰ্ণাবৰ্ণ ॥
 ব্ৰহ্মাৰ উকত হস্তে বৈশ্য ভৈলা জাত ।
 পদ মধ্যে সুদ্র সব জানিবা সাক্ষাত ॥

এহি চাৰি জগতৰ সৃষ্টি আদি মূল ।
মনসাত হস্তে আসি মায়া উপজিলা ॥
দিতি অদিতিত ধ্ৰুৱ দেৱ আদিকৰি ।
একশত ভাৰ্য্যা কাস্যপক দিলা হৰি ॥
দিলন্ত ব্ৰহ্মাক পাছে সাবিত্ৰী ব্ৰাহ্মণী ।
বিষ্ণুক দিলন্ত সৃষ্টি প্ৰভু লক্ষ্মী আনি ॥
ৰত্না তিলোত্তমা শচী আদি যে মহিষী ।
সিবেলাত ইন্দুক দিলন্ত হৰি হাসি ॥
আমাক মাতিয়া পাছে অনাইলা ঈশ্বৰে ।
দিলো মনসাক তুমি নিও মহেশ্বৰে ॥
সৃষ্টি কৰিবাক লাগি যায়োক সৰ্বৰে ।
তোমাক আমাক ভিন্ন কৰে যিটো নৰে ॥
সেহিসে অজ্ঞানী নৰ অধম পাষণ্ড ।
ত্ৰিশূলে কাটিয়া তাক কৰো খণ্ড খণ্ড ॥
পূৰ্বাতন কথা কৈলোঁ মই মহেশ্বৰ ।
সাংখ্য যোগ সমে তুমি মোৰ কলেবৰ ॥
ব্ৰহ্মা বিষ্ণু ভাঙ্গিয়া তোমাত বাইব লয় ।
মোহৰ ভগ্ন নাহি জানিবা নিশ্চয় ॥
শুনা সভাসদ পদ ষষশ্বেদ সাৰ ।
এহি কথা গৌৰীত কহিলা মহেশ্বৰ ॥
ষষশ্বেদ পঢ়ে যদি পিতৃৰ শ্ৰীকৃত ।
উদ্ধাৰ হোৱয় তাৰ পুৰুষ একশত ॥

তাৰ পিতৃ পিতামহ স্বৰ্গলোকে স্থিতি ।
 আনন্দে বসিয়া থাকে কৰিয়া বসতি ॥
 আদি পুৰুষৰ হস্তে সমস্তে জন্মিল ।
 পূজা কৰি বিপ্র সবে হৰিক যজিল ॥
 হৰি তুম্বুট বৈলে পিতৃ পুত্ৰেৰ কাৰণ ।
 শ্ৰদ্ধাতে সেবন্ত থাকি বৈকুণ্ঠ ভূবন ॥
 কৃতাজলি কৰি পুছে দেবি যে পাৰ্ব্বতী ।
 যশ্বেদ কথা এহিমাৰ্ণে সমাপতি ॥
 কৃষ্ণৰ কিঙ্কৰে কহে শুনিও সম্প্ৰতি ।
 হৰি নাম বিনে নাই কলিত ভকতি ॥
 সকলৰে জন্ম কৰ্ম্ম আছে যশ্বেদ ।
 ব্ৰহ্মা বিষ্ণু মহেশ্বৰ কহিলোছ ভেদ ॥
 শুনিওক সভাসদ দেখা বিদ্য মান ।
 হৰিসে কৰিতে পাৰে সকলকে ত্ৰান ॥
 হৰিৰ ভকতি সবে কৰা নৰ নারী ।
 হৰিতুম্বুট হইলেসে সংসাৰক তৰি ॥
 ঋক্ যজুঃ সাম অথৰ্বেদ কপাজানি ।
 যশ্বেদ দেবীত কহিলা শূল পানী ॥
 পুৰাতন গোপ্য ইটো জগতত সাৰ ।
 আক কহি শুনি নৰে ত্ৰৈলোক সংসাৰ ॥
 চাৰিবেদ সাৰ যশ্বেদ আক জানি ।
 নিন্দা নকৰিবা আক তিলেক প্ৰাৰ্ণনি ॥

জ্ঞানমী ।

শীতলা ।

—o—

বসন্ত ৰোগত শীতলাৰ স্তৱ স্তুতিৰ বাহিৰে অন্য মন্ত্ৰ বা ঔষধত গুণ নহয় এইটি সকলোৱেই জানে আৰু তাতে কেইজন মানে শীতলাৰ নিমিত্তে অনুৰোধ কৰা দেখি, বহু পুৰুষাৰ্থেৰে প্ৰাচীন পুথি বিচাৰি ৬জয়ৰাম কবিৰ ৰচিত পুথিৰ পৰা প্ৰকাশিলো । ইয়াত নানা তৰহেৰে স্তৱ, স্তুতি, নাম, পদ, ঘোষা আদিৰে ভাগে ভাগে লিখা আছে, কাগজ আৰু ছপাও উত্তম । বেচ ১/০ তিনি আনাৰ ঠাইত ১/৪ অনা মাথোন ।

ধৰ্মসংবাদ ।

—o*o*o—

ধৰ্ম্ময় চণ্ডাল বেশেৰে মহাৰাজ যুদ্ধিষ্ঠিৰক ছলনাৰ প্ৰশ্ন স্বৰূপে গৃহাপ্ৰমী সকললৈ দিয়া ধৰ্ম্মোপদেশ পূৰ্ণ গ্ৰন্থ । ৬ শিৱসিংহ ৰজাৰ আদেশ মতে ৬ কবি দ্বিজ নাথে মহাভাৰতৰ অন্তৰ্গত অশ্বমেধ পৰ্বৰ পৰা অসমীয়া পদত লিখা । বেচ ১০ এমহাৰ ঠাইত ১/০ এক আনা মাথোন ।

শ্ৰীমন্দেশ্বৰ চক্ৰবৰ্তী ।

পোঃ আঃ বিহাবাৰি অক্ষয়